

Kristi opstandelse. Vatikanmuseerne. 16. århundrede. Gobelin fremstillet i Bruxelles i Pieter Coecke van Aelsts væveri.

Vi står for at skulle fejre årets første store fest, som samtidig også er kirkeårets største, nemlig påsken.

Påsken i år indgår i jubelåret, som vi allerede har markeret på forskellige måder, ikke mindst for manges vedkommende ved den vellykkede nordiske valfart til Rom i januar-februar. Begyndelsen af året har dog også været præget og er fortsat kendetegnet af mange foruroligende ting. I Kirken har vi været bekymrede for pave Frans' helbred; men kan heldigvis nu glæde os over opløftende meldinger, som nærer håbet om, at han – om end måske kun i begrænset omfang - kan deltage i påskefejringerne og berige pilgrimmenes oplevelse af deres valfart til Rom.

Ude i verden foregår der også foruroligende ting. De igangværende krige fortsætter, fredsforhandlinger og våbenhviler kommer ikke i gang eller mislykkes. Finansiel usikkerhed og andre tegn på destabilisering er også grund til stor bekymring. Mere end nogen sinde før taler mange om en verdensorden, der er ved at bryde sammen.

På denne baggrund har vi mere end ellers brug for at ty til og blive bevidste om, hvad Gud har gjort for os, især gennem sin Søn. Jesus Kristus har ved sin menneskevordelse og opstandelse skabt en permanent ny verdensorden og også givet os midlerne til at forbedre den verdensorden, som vi mennesker er med til at præge på både godt og ondt. Meget af det, der destabiliserer, er drevet af trangen til gengældelse, noget som kan føre til totalt sammenbrud eller i hvert fald holde en ond cirkel i gang.

Jesus tænkte modsat og gik selv forrest i ikke at gengælde ondt med ondt og i at formane os til heller ikke at gøre det samme. Kristi sindelag var ikke et udtryk for resignation, men en ansporing for alle andre til at tænke anderledes og stole på, at et tegn på godhed og tillid, kan standse en eskalering

af noget dårligt. I saligprisningerne siger Jesus: *"Salige er de sagtmodige, for de skal arve jorden."* (Mt. 5,5). Som flere af saligprisningerne kan også denne virke naiv og urealistisk; men ikke desto mindre er det det sindelag, som kan blive langtidsholdbart og retfærdigt.

I et nyligt offentliggjort dokument fra Den internationale Teologkommission, godkendt af pave Frans den 16. december 2024, siges det, at *"den korsfæstede-opstandne virkeligt er sejrherre; men det drejer sig om en sejr over døden og synden og ikke over modstandere – der er ikke tabere i påskemysteriet ud over den eskatologiske taber, Satan, ham, der splitte*r" (nr. 124).

Instinktivt søger vi selv hjælp og trøst; men vi har også selv mulighed for at give. I en urolig verden stiller vi os tit spørgsmålet: Hvad er vor rolle som Kirke, som kristne? I en sekulariseret verden har vi ikke nødvendigvis de samme platforme som før; men én ting skal vi altid se som både forpligtelse og mulighed, nemlig at skabe håb, ofte blot ved et stilfærdigt, tillidsfuldt og autentisk vidnesbyrd. I første omgang virker det måske kun i den nærmeste omgangskreds; men mange omgangskredse kan forvandle den store sammenhæng.

Jeg ønsker alle en velsignet påskefest med forventninger om og opfyldelse af håb for hver enkelt, for Kirken og for verden.

